

Efter Melissa: «Vi lever!»

Efter Melissa: «Vi lever!»

<https://svensk-kubanska.se/akut-orkaninsamling-maktigare-an-orkaner-ar-manniskans-kansla-av-solidaritet/>

Foto från sociala medier

Santiago de Cuba vaknade den 29 oktober i mörker. För vissa är dessa långa nätter inget konstigt. Men den här gången förde vinden och vattnet med sig något mer: ett ljud som skakar och inte går att glömma. Den pressade fönster, skakade dörrar, böjde antenner, krossade fönsterrutor, ryckte upp träd. Mitt i denna intensitet ropade grannarna till varandra, på jakt efter ett tecken. Inte bara på kontakt. På hopp. På liv.

Orkanen Melissa har lämnat sina spår på gatorna, i ansiktena, i denna stad som inte vet hur man lever utan musik. Därför vågade en conga spelas mitt i ångesten i något kvarter innan orkanen nådde land. För varje santiagobo hanterar rädslan på sitt eget sätt: vissa dansar, andra delar bilder av Kubas skyddshelgon från Santuario del Cerro del Cardenillo, vissa ber böner, andra väntar.

Översvämning i Holguin. Endast taken på husen syns. Foto: sociala medier

Santiago vibrerar av musiken. Den är unik och ger motståndskraften en annan filosofi. Jag vet att man på vissa håll försökte trotsa vinden med melodier för att lätta på den spänning som under flera dagar hade ökat i takt med att vindstyrkan steg. Men Melissa har sina egna steg. Och hon dansade inte. Hon ödelade.

Många har fortfarande de stora orkanerna Flora och Sandy i benmärgen. Melissa ansluter sig till den emotionella geografin. Vindarna var obarmhärtiga. Föremål flög omkring som löv. Vindbyarna gav ifrån sig ett öronbedövande ljud, som om himlen skrek. I El Caney trängde vattnet in i bostäderna. I El Cristo lossnade tak. I Palma Soriano bröts antennerna på telecentret itu. I Siboney täckte vågorna husen. I Contramaestre förstördes allt i de hus som hade lätta tak som vräktes bort. Vattnet steg till aldrig tidigare skådade nivåer. Floderna svämmade över. Vegetationen skövlades.

I gryningen berättar en läkare i byn El Cobre hur 17 liv räddades. Fram till sista minuten försökte människor kommunicera med sina nära och kära. Kommunikationen var bräcklig, men önskan att veta att den andra mår bra var starkare. Grupper, nätverk, mänskliga, digitala och andliga kedjor aktiverades.

Melissa förde inte bara med sig vatten och vind. Hon förde med sig osäkerhet. Hon förde med sig debatt. Hon förde med sig en våg av spontana meteorologer, experter på tryck, hastighet och räckvidd. Hon förde med sig ännu en lång natt. Extremt lång.

Att förlora något är inte bara att förlora ett föremål, berättar en granne. Det är att förlora en rutin, en fristad, en symbol. Det är att se hur ett samhälles andliga geografi omformas. En kyrka som drabbats. Helgon utanför sitt altare. Ett universitet utan fönster. Byggnader som skakar utan jordbävningar. ?Barmhärtighet??. sa någon. Ett ord som verkade reserverat för jordbävningar, men som nu uttalas med samma darning i rösten när man talar om cykloner.

Nedfallna elstolpar. Bortslitna tak. Översvämmande hus. Och mitt i en fruktansvärd scen ropar de modigaste från balkongerna: ?Vi

lever!?. Som ett mantra. Som en bekräftelse. Som ett löfte.

När man upplever det och lyssnar på människorna inser man att detta inte bara är historien om en orkan. Det är en kollektiv historia. Det är många budskap, många upplevelser, många förluster. Smärta och hopp. Det är historien om en stad som skakar, som gråter för att kanalisera och sjunger. Som omfamnar varandra.

När Santiago-borna reser sig, samlar sig, samtalar, återvänder till sina digitala bubblor, kramar den de tänkte på medan de skakades, kommer de att se att de inte var ensamma i sin vaka. De kommer att se att nästan alla kubaner var uppe hela natten med dem. Att hela ön kände den där skakningen.

Tack, bröder. När allt kommer omkring finns det liv. Som min mormor säger: ?Så länge det finns liv, finns det hopp?.

Melissa var rädsla, var motstånd, var gemenskap. Och även om vinden har lagt sig, ekar dess ljud fortfarande i Santiagos minne.

Låt oss ropa: Vi lever. Och även om det finns mycket kvar att göra, är det den största gåvan.

Cubadebate 251030 (ZT)

?Estamos vivos?: El grito que se impone a la destrucción dejada por Melissa

Svensk-Kubanska Föreningens Medicinkonto är öppet för insamlingen där medlen skickas till Kuba, via mediCuba-Europa-.

Swish 123 182 3772

PG 23 5715-0

Märk med ?Orkan?

Stort tack!

